<u>Narcisa Stoica</u>

Interviul. De angajare

Aşadar, sa trecem la ultima parte a interviului, care nu este, după cum se crede în mod comun, şi cea mai uşoară, deşi e încadrată la Hobby-uri şi alte calităţi. Va mulţumim şi vă felicităm că aţi rămas alături noi….

S-a îndreptat în scaun, şi-a mai aranjat o dată ochelarii care arătau stupid pe faţa aia rotundă şi lipsită de orice pilozitate, şi a început să mă fixeze insistent, de parcă ar fi vrut să mă atingă sau să-mi inspire parfumul… Îi vedeam capul spelb, cu ochii măriţi de lentilele rotunde, ce parca voia să iasă din monitorul meu cu margini roz, şi care se holba ca şi cum ar fi vrut să fure orice reac'ie pe care a; fi avut-o. Abia îmi stăpîneam rîsul, un rîs amestecat cu dezgust pentru libidinosul din prim plan, dar, mai ales, pentru celalalt, recrutorul adevărat, care se menţinea undeva]n fundal, puţin mai în spate… Aveam impresia că şi scaunul lui era un pic mai jos decît al celui care punea întrebările.

Ştiam, desigur, că acesta conta, acesta hotăra dacă intru sau nu, dacă voi corespunde postului. Lui trebuia să-i menţin atenţia trează, să-l fac să fie interesat de persoana mea, deşi era atît de greu să intru în contact cu o persoană aşa de ştearsă şi imobilă încît, la un moment dat, am avut impresia că face parte din decor. Nici nu cred că-mi voi mai aminti cum arată după ce voi închide conexiunea. Ştiam deci că vorbăreţul era doar o interfaţă şi chiar mă întrebam dacă nu cumva e o proiecţie, în loc de o persoană… Nu credean că poate fi cineva în carne şi oase, atît de plicticos, de insipid, stupid chiar.

Totuşi, într-o postură respectuoasă, cu palmele întinse cuminţi pe birou (deasupra aparatului care ar fi trebuit să înregistreze orice anomalie între spusele mele şi semnalele biologice primare, un aşa-zis detector de minciuni), cu zîmbetul meu timid şi privirea fixată în monitor, aşteptam să înceapă şi ultima parte a interviului. Am înclinat uşor capul în semn de mulţumire pentru felicitări şi mi-am dat acordul pentru a trece la etapa următoare. Acord care nu se adresa atît celor doi din faţa monitorului meu,

ci, mai ales, colegilor mei din echipa care lucra, de la începutul acestui interviu, să spargă baza de date a recrutorilor mei.

Nici un muşchi nu a tresărit pe chipul meu cînd am lovit cu călcîiul în butonul de alarmă de sub scaunul meu, deşi de partea asta mi-era cel mai teamă.

La naiba, mă gîndeam, ce-o fi o fi, am răbdat atîtea pînă aici. Mă aşteptam totuşi ca cei doi să-mi propună să fac o pauză. După cinci ore de dat răspunsuri aşa mi s-ar fi părut uman, dar cei pentru care recrutau cei doi erau, ştia toată lumea, orice, numai umani nu. Amorțisem deja în scaunul ăla, dar, pe de o parte, chiar îmi părea bine că nu se făcea nici o pauză, îmi plăcea că nu mai aveam timp să mă gîndesc şi la altceva, la ce urma să se întîmple…

Cinci ore fără întrerupere de interviu on-line înseamnau cinci ore de conexiune activă, continuă, mai mult decît suficient pentru ca o echipă bine antrenată să spargă orice cod, oricît de sofisticat, fără ca intruziunea să fie identificată.

Pentru a mentine breşa deschisă atîta timp merita să-mi înnebunesc nervii cu întrebarile stupide ale celor doi tîmpiți din fața mea. Era o ocazie unică, la naiba, să intrăm în baza lor de date şi să copiem cît mai multe.

Peste cîteva secunde începea partea cea mai importantă a operațiunii – copierea datelor – iar mie îmi venea să izbucnesc în rîs de fețele celor doi recrutori, încadrate de rozul aprins de pe rama monitorului. Ei urmau să îmi pună întrebarea cheie, ha ha – Ce vă place să faceți în timpul dumneavoastră liber?, şi eu aveam nervii întinşi încercînd să-mi țin rîsul în frîu.

Ce ironie (şi uşurare), după cinci ore de interviu intens scăpasem de tensiunea din timpul cînd planificasem, împreună cu toată echipa, lovitura. Nopțile de nesomn, de întrebări cărora le găseam numai răspunsuri negative… Ce facem dacă nu trec de primele etape ale interviului, ce se întîmplă dacă descoperă că prin conexiunea deschisă la mine cineva încearcă să le spargă firewall-ul, ce răspunsuri le dau dacă-şi trimit echipa de mercenari peste mine sau dacă vor face o descindere la ceilalți…? Am

început să le răspund la întrebări, să-i mint, să-i fac să mă creadă că vreau sincer şi chiar pot să muncesc pentru ei, şi cinci ore au trecut fără să-mi dau seama.

Îl vedeam pe vorbăreț că-şi mişcă buzele, dar vorbele pe care le auzeam nu prea se potriveau cu cele pe care le aşteptam.

- Aşadar, ultima parte a interviului domnişoară. Poate vă aşteptați să vă întrebăm ce vă place să faceți în timpul liber, dar cred că sînteți de accord să sărim peste asta. Deja vă cunoaştem foarte bine şi, credeți sau nu, ştim ce vă place să faceți în timpul dumneavoastră liber. Şi credem că se potriveşte perfect cu ceea ce dorim noi să faceți în calitate de angajat al nostru.

Mă uitam fără reacție la el, cel din spate, care rostise ultimele cuvinte, şi mă gîndeam, mecanic, la faptul că avea o voce melodioasă şi plăcută, exact cum mi-o imaginasem, deşi nu ştiu de ce.

Calm, privindu-mă atît de fix şi de intens încît aveam impresia ireală că se află de partea cealaltă a biroului la care stăteam, a continuat:

- Ştiam dinainte să vă postați aplicația de angajare la organizația noastră despre activitățile pe care le desfăşurați în timpul dumneavoastră liber întrucît monitorizăm de mai mult timp echipa în care ați intrat. Ne-am dorit chiar ca dumneavoastră, pe care vă apreciem în mod deosebit prin prisma calităților de care dați dovadă, să aplicați pentru acest job, pe care l-am şi scos la concurs în mod intenționat. Nu ne-ați înşelat aşteptările. Din nou, vă felicităm. Ne-ați ajutat foarte mult, şi chiar fără să beneficiați de trainingul specializat pe care îl oferim tuturor colegilor noştri. Vă vom recompensa, fireşte, iar dacă veți dori să continuăm colaborarea, sîntem dispuşi să încheiem un contract foarte avantajos.

Nu simțeam nimic, nici uimire, nici curiozitate, nimic... Nu îi înțelegeam cuvintele şi chiar aveam impresia că am halucinații (deh, oboseala), că îmi imaginez totul. Îmi era frică să mă gîndesc. M-a ajutat el:

- Am folosit interviul cu dumneavostră ca paravan şi mijloc pentru a urmări conexiunea către serverul principal al echipei. În timp ce ei încercau să ne spargă firewall-ul, noi îi localizam în spațiu.

Nerăbdător, interveni şi celălalt:

- Cu bucurie, vă anunțăm că, după descinderi concomitente la toate cele patru locuri secrete, au fost capturați toți membrii echipei. Mulțumim încă o dată pentru colaborare. Sîntem autorizați să vă informăm că sînteți considerată aptă să faceți parte din echipa noastră de profesionişti. Vă oferim un interval de gîndire de două ore să vă relaxați şi să meditați asupra ofertei noastre. Va ajunge în mail-ul dumneavoastră în cîteva secunde.

Apoi vocea plăcută:

- Să ştiți că avem foarte mari speranțe în ceea ce vă priveşte şi abia aşteptăm să începem colaborarea, pe aceleaşi coordonate. Mai sînt destule echipe de deconspirat.

Ridică mîna împăciutor, probabil la vreo reacție a mea, de care în acel moment nu eram conştientă, şi continuă:

- Ştiu că sînteți puțin surprinsă acum (puțin?? de unde ştia el?), dar avem încredere că veți lua decizia corectă. Vom închide conexiunea în scurt timp, dacă tot nu mai este necesară; ştiți cum e, încercăm să reducem, pe cît posibil, costurile... Puteți da răspunsul la oferta noastră echipei care aşteaptă la intrarea apartamentului dumneavoastră. Avem pregătit un elicopter în apropiere, ce vă va aduce direct la sediul nostru central, unde veți începe de îndată sesiunea de schimbare a idenității şi vă vom face un scurt briefing despre următoarea operațiune. Am rugămintea să nu depăşiți cele două ore, altfel, echipa de la intrare este autorizată să vă considere o potențială amenințare la adresa organizației noastre.

A întrerupt conexiunea brusc, fără alte detalii. Scurt şi la obiect, aş fi zis în alte circumstanțe... În acel moment nici nu înțelegeam care erau circumstanțele. Eram îngrozită că mă vor... nu ştiu ce... credeam că mă omoară; eram furioasă că ne descoperiseră şi neutralizaseră planul; eram

tristă că-i capturaseră pe toți… Bănuiam ce soartă îi aştepta, dacă nu fuseseră deja omorîți în timpul descinderilor.

În plus, la cum puseseră cei doi problema, mă simțeam ca o trădătoare… Prin mine au ajuns la ei.

Bine, nu era vina mea… De o astfel de eventualitate trebuia să se ocupe echipa de protecție; eu trebuia doar să le mențin trează atenția şi să trec toate etapele interviului, pînă se copiau datele. Mi-au spus că dacă simt ceva, să dau alarma (apasă tare cu indexul stîng pe lăcaşul specific din detectorul de minciuni), dar nimeni nu se aştepta să observ ceva… Pînă la urmă, nimeni nu avea habar ce ar fi putut fi în neregulă la un interviu ca ăsta, ce ar fi putut să-mi dea de ştire că se petrecea ceva necurat. Toți cei care dăduseră interviul fuseseră recrutați sau eliminați, aşa că nu aveam de unde să ştim cum decurge, în mod normal, un astfel de interviu de angajare.

Am lăsat gîndurile astea pentru altă dată (dacă o mai fi o altă dată, slabă speranță). Să mă gîndesc acum în ce modalitate vreau să mor… Nici nu se punea problema să mă alătur organizației, niciodată. Mă hotărîsem mai demult, în nopțile lungi de nesomn, că nu mă voi lăsa capturată în viață sau fără să lupt. Să colaborez era oricum în afara oricărei discuții. Aveam în apartament mai multe obiecte ce ar fi putut deveni, la nevoie, un fel de arme, dar nici o armă adevarată, în nici un caz ceva care să se compare cu dotarea escortei care mă aştepta la uşă.

Ma simțeam tare – adrenalină, hotărîre, un pic de sfidare, în stare să iau măcar unul dintre mercenarii de afară cu mine pe lumea cealaltă. Am viteză de reacție foarte bună, sînt destul de bine antrenată (deşi, la cum arăt, 90-60-90 exact, nimeni nu ar crede) pentru luptele corp la corp, şi mă pricep la aruncat cuțite cu precizie milimetrică.

Acum, pentru cei de afară, pe care îi spionam (o ştiau şi ei) din spatele perdelei de la fereastra bucătăriei, evaluînd care ar fi cel mai bine de lovit, ştiu că păream o țintă uşor de doborît. Aveau cu ce să mă ucidă, rapid şi sigur, şi fără să fie nevoie să-mi intre în apartament. Totuşi, dacă mă mişc suficient de repede (ştiu că ei îmi cunosc şi au fost instruiți cu privire la

abilitățile pe care le posed, după cum a şi recunoscut mutulică la interviu), poate n-o să mor singură…

Am deschis fereastra, am scos capul şi le-am strigat că ies în 30 de minute. Nimeni n-a zis nimic, dar m-am şi trezit cu un mascat lîngă mine, care s-a oferit să mă ajute să împachetez.

L-am invitat, degajată, în bucătărie, să bem o cafea - întotdeauna mi-am imaginat că înainte să mor voi bea o cafea bună şi voi fuma o ultimă țigară… Ce clişeu, aş fi spus în alte condiții.

În bucătărie, am deschis uşa de la dulapul cu veselă, am luat o linguriță şi, cu o mişcare rapidă, două dintre cuțitele mele preferate (cu cea mai mică dimensiune), în aceeaşi mînă. Am pus ibricul pe foc, cafeaua şi zahărul şi, în timp ce mă pregăteam să amestec, am aruncat unul dintre cuțite înspre mascatul ce stătea bănuitor în prag. A căzut, cu cuțitul înfipt adînc într-unul din ochi, fără să scoată un sunet.

Între timp cafeaua a început să fiarbă. Am oprit focul, am trecut peste omul prăbuşit şi nemişcat, m-am prefăcut că îndes nişte haine într-o geantă de voiaj în fața ferestrei deschise de la camera de zi şi a ochilor atenți ai altor trei mascați de pe balcon, apoi m-am întors calmă în bucătărie. Am turnat cafeaua într-o ceaşcă, mi-am aprins o țigară şi am tras două fumuri. M-am întors în camera de zi cu ceaşca aburindă într-o mînă şi în cealalaltă cu al doilea cuțit; l-am aruncat în cel mai apropiat mascat, direct în gît, şi, înainte să arunc ceaşca şi să mă rostogolesc înapoi în bucătărie, am simțit o lovitură puternică în frunte.

Alunecam pe spate, cu cafeaua curgîndu-mi pe piept, fierbinte, şi mi se părea ciudat că în ultimele minute ale vieții mă frige sutienul. E haios, a fost ultimul meu gînd.

Mult mai tîrziu, m-a trezit sunetul unei voci plăcute, atît de cunoscută.

- Echipa îți urează bun venit în rîndurile noastre. Eşti angajată. Ai trecut testul de fidelitate, ai dat dovadă de curaj, stăpînire de sine, viteză de reacție şi… toate celelalte pe care le-ai scris în CV. Pot să-ți spun că a fost

unul dintre cele mai tensionate şi interesante interviuri pe care le-am susținut în ultimii ani. O să fii o angajată perfectă.

Nedumerire, piept bandajat, gura uscată şi o durere puternică în frunte.

Vocea a continuat:

- Îți explicăm mai pe larg, după ce trece efectul anestezicului. Interviul pe care l-ai dat, şi tot ce s-a întîmplat după, a fost aranjat de noi, ca să-ți testăm loialitatea. Cei doi mascați pe care i-ai ucis nu sînt oameni, nu-ți face probleme în această privință.

- Încă o dată, bine ai venit şi felicitări pentru interviu. Serios.